

פעולה על טלפונים

יש אופציה דבר ראשון שמים מתחת לכיסאות של החניכים דף וסוכריה בלי שרואים. לא חובה. (בשביל סוף חלק ב')

דבר ראשון פותחים קבוצת וואצפ של כל החניכות שהגיעו לפעולה ומעכשיו כל הפעולה הולכת רק בקבוצה הזאת. אסור לדבר בכלל!!! לאףףף אחת!! מי שרוצה להגיד משהו זה רק דרך הקבוצה:)

חלק א-הכנת קופסת טלפונים

מקשטים קופסא בלי/עם להגיד מה המטרה שלה-בסוף כותבים עליה שומר מסך. ובסוף הפעולה מסבירים שזה קופסאת טלפונים לפעולות הבאות. כל אחת שמה שם את הטלפון שלה(גם אנחנו) באמת כדי שבפעולות נוכל ליהות כולנו מאה אחוז בפעולה ואחת עם השנייה ולהנות לגמרי:)

חלק ב'- משחקים ודברים דרך הטלפון

כמובן שאפשר להוסיף עוד כיד הדמיון...

שולחים **חידות** בקבוצה שכל אחת צריכה לענות את התשובה למדריכה בפרטי.

המשחק הרוח נושבת ופשוט כל פעם צריך לכתוב בקבוצה במקום להגיד

מהלך המשחק הרוח נושבת באופן כללי(לא דרך הטלפון)-

מושיבים את החניכות במעגל שבו יש כיסא אחד פחות ממספר החניכות. בכל פעם מי שעומדת באמצע צריכה להגיד משפט שנכון לגביה ולהתחיל אותו כך: "הרוח נושבת לכיוון כל מי ש...". ואז להמשיך עם הגדה שמתאימה לה. למשל כל מי שיש לה עינים חומות ואז מי שהמשפט נכון לגביה צריכה לקום מהמקום שלה ולשבת בכיסא אחר(צריכה לשבת בכיסא של בנות אחרת שקמו גם כי ההגדרה הזאת נכונה כלפיהם) ואז מי שאין לה מקום עומדת באמצע וצריכה היא להגיד הרוח נושבת וכן הלאה...

המשחק ראשי תבות ופשוט כל פעם צריך לכתוב בקבוצה את השם במקום להגיד.

מהלך המשחק ראשי תבות באופן בכללי(לא דרך הטלפון)-

חניכה עומדת באמצע המעגל ובקבוק ריק בידה. עליה להגיד שתי מילים לפי ראשי תבות של שמה ושם משפחתה של חניכה כלשהית מהמעגל. לדוג'- אורנה דץ-אורז דחוס. שירה קדוש- שייק קפוא. לאחר שהיא אומרת את השם היא צריכה לרוץ ולתת מכה (לא חזקה) בראש של החניכה לה היא התכוונה. כדי להינצל מהמכה על החניכה שבמעגל להגיד בעצמה שתי מילים לפי ר"ת של חניכה אחרת במעגל ואז על החניכה שהיא אמרה להגיד וכו'... אם חניכה לא הצליחה להגיד את המילים והחניכה שבמעגל כבר נתנה לה מכה בראש הם מתחלפות. שימו לב שאסור להגיד ראשי תבות שכבר אמרו.

מסר חלק ב'- ואז קמים ואומרים למי זה היה כיף שכל הזמן נמצאים בפלאפונים ולא מדברים אחד עם השני?

ומין הסתם כולם יגידו שזה היה סיוט....

גם יש בנות שאין להם טלפון ואז הם מרגישות לא שייכות..

ומגיעים למסקנה שזה לא כיף שכל הזמן נמצאים בטלפון.

אם בתחילת הפעולה שמנו מתחת לכיסאות של כל החניכות דף וסוכריה(בלי שרואים) ואז אומרים שאם היינו מסתכלות סביבינו היינו רואות דברים מדהימים ושווים! ואז החניכות מחפשות סביבם מה יש ומוצאות את הפתק עם הסוכריה מתחת לכיסא ושואם נצא מהטלפונים אז יהיה לנו יותר כיף.. ואז מחליטים ביחד על כך שבתחילת הפעולה כולם שמות את הטלפון בקופסת טלפונים/בצד.

חלק ג' - הגדים:

מעמידים את כל החניכות בשורה, ומי שההיגד נכון לגביה מתקדמת צעד קדימה-

- יש לי פלאפון
- יש לי וואטסאפ על הפלאפון/ אני משתמש בוואטסאפ של ההורים שלי בקביעות
- רוב היום אני ליד הפלאפון
- הפלאפון מעביר לי את הזמן
- אם אני ארצה להגיד משהו למישהו, לרוב אני אכתוב לו הודעה.
- אמרתי משהו דרך הפלאפון שלא הייתי אומרת פנים אל פנים
- אני חושבת שהיה יכול להיות לי טוב יותר בלי הפלאפון
- אמרתי סליחה או תודה דרך הפלאפון
- כשאני בפלאפון אני לא שמה לב לדברים שקורים סביבי
- דיברתי עם מישהי והיא התעסקה בפלאפון במקום להסתכל אליי
- הכרתי חברה דרך הפלאפון

עוד אופציה(במקום או בנוסף לחלק ג')-

נבקש מכל החניכות לעמוד במעגל, נחזיק כדור ונבקש מהחניכות לשחק במשחק "מסירות" דמיוני, ללא הכדור. נקוב בשם של אחת החניכות והיא תתחיל במשחק, החניכה "תימסור" את הכדור לחניכה אחרת על ידי קריאה בשמה והנפת ידיים דמיונית של זריקת כדור, החניכה שקראו בשמה תמשיך ותיקרא בשם של חניכה אחרת ותניף גם היא את ידיה כאילו היא מוסרת את הכדור. נשחק מספר דקות באופן זה ולאחר מכן נעבור לשחק מסירות רגיל, עם כדור, כאשר כל חניכה שהכדור מגיע אליה קוראת בשם של חניכה אחרת במעגל וזורקת אליו את הכדור. בסיום המשחק נשאל את החניכים: באיזה משחק נהניתם יותר?

קטע-

אני לא מסוגל לתפקד כבר כמעט שלושה ימים. זה פשוט אסון. קודם כל כבר שלושה ימים שאין לי אינטרנט, מה שאומר שכבר שלושה ימים שאין לי קשר עם העולם. אני לא יכול לפרסם סטטוסים בפייסבוק, אני לא יכול להעלות תמונות או לשוחח בצ'ט. אני לא מסוגל לקבל מיילים. אין לי אפשרות לקרוא חדשות. אני לא מצליח להתעדכן בכלום. ונעלם לי גם הפלאפון, אני כבר יומיים וחצי מחפש אותו. ואין פלאפון. בשבילי זה אסון בלי פלאפון. אין לי אפשרות להתקשר או לקבל שיחות. והכי גרוע זה שאני לא יכול לסמס. אין כלום. וגם לגלוש דרך הפלאפון אני לא יכול. כי הוא פשוט נעלם. ככה הייתי לפחות גולש דרכו במקום דרך המחשב. ועכשיו אין לי אותו. ואין לי את האינטרנט. ואני תקוע כאילו הייתי גר על אי בודד בלי כלום. אני פשוט משתגע.

ומה שהכי גרוע זה מה שרץ לי בראש. פתאום באות לי כל מיני מחשבות מוזרות. אף פעם לא הייתי מסוג האנשים שחושבים. אני בן אדם זורם. אני אוהב שהחיים שלי נוסעים. אני אוהב לתקשר. אני אוהב לעבוד. אני אוהב להיות עסוק. אני לא מהאנשים האלה שיש להם זמן לחשוב. למי בכלל יש זמן לחשוב? ופתאום- זה נהיה ממש מפחיד. אני לא מכיר את עצמי, ממתי יש לי מחשבות. בקושי חלומות. ורצות לי כל הזמן מחשבות, פתאום אני חושב על עצמי, על החיים שלי, על החברים שלי, על העולם שלי. זה מה זה מפחיד אותי.

וגם, הבוקר היה הכי גרוע. לא היה לי את הקפה שלי. נשברה הצנצנת והחתול שלי קפץ על הקפה ואכל את הכול. זה היה ממש גרוע. אני לא מסוגל לחיות כשאינ לי את הדברים שאני צריך. טוב אני חייב לרוץ לקנות פלאפון חדש. אולי אני כבר ארגיש בנאדם. תסמסו לי. ביי.

האם גם אנחנו לפעמים משתעבדות לטלפון במקום שהוא ישתעבד אלינו?

סיכום-

מתדינים על הקטע האחרון, האם לפעמים אנחנו מרגישות משתעבדות לטלפון? גם אם ב"ה אנחנו לא ברמה של האיש הזה. עדיין אנחנו הרבה רגעים משתעבדות לטלפון או למסכים. יש הרבה דברים טובים ויתרונות בטלפון ובמסכים אבל חשוב ממש לשים לכך גבולות. לשים לב שאנחנו לא יותר מדי זמן בטלפון, לשים לב שאם באמת פגעת במישהי אז לבקש ממנה סליחה באמיתי לא רק בכזה הודעה...

גם בפעולות- בע"ה מתחילים קופסת טלפונים. בתחילת כל פעולה כל אחת שמה את הטלפון שלה בקופסה(גם אנחנו נשים) כמובן שבמקרי חירום וזה הכל בסדר ויהיה אפשר לקחת אותו משם.. זה לא בקטע של בית ספר או משהו זה פשוט בקטע שיהיה לכולנו יותר כיף ונעים ביחד: וגם בחופש הגדול שמתקרב אלינו- חופש זה זמן שאפשר בקלות רבה לבזבז מלא זמן על מסכים... אז בואו תנסו בתחילת בחופש להציב לכן גבולות: זה באמת מפתה וכיף.. אבל לא טוב בכלל...